د حضرت ناحوم نبی کِتاب ـ ماخذ انبياء

د مالِک خُدائ غصه د نينوه خلاف

١ (۱) د ناحوم القوشی د رويا په کِتاب کښې د نينوه په حقله پيغام. (۲) مالِک خُدائ غيرتی او بدل اخستونکے خُدائ پاک
دے، مالِک خُدائ بدل اخلی او د قهر نه ډک دے. او مالِک خُدائ د خپلو دشمنانو نه بدل اخلی او خپله غصه د خپلو دشمنانو
خلاف جاری ساتی. (۳) مالِک خُدائ په مزه غصه کيږی، خو هغه ډېر طاقتور هم دے، مالِک خُدائ به مجرم بغېر د سزا پرېږ
نۀ ږدی. د هغۀ لاره په تېزه هوا او طوفان کښې ده، او ورېځې د هغۀ د پښو دوړې دی. (۴) هغه سمندر رټی او اوچوی، هغه ټول
سيندونه اوچوی. د بسن او د کرمل شينکے اوچوی، او د لبنان ګلونه مړاوی کوی. (۵) د هغۀ د وړاندې غرونه لړزيږی، او
غونډۍ ويلی کيږی. او زمکه د هغۀ په حضور کښې لړزيږی، دُنيا او هر هغه څوک چې په کښې اوسيږی. (۶) څوک د هغۀ قهر
ته ودرېدے شی؟ څوک د هغۀ سخته غصه برداشت کولے شی؟ د هغۀ قهر لکه د اور په شان نازل شوے دے، ګټان د هغۀ په
وړاندې ټوکړې ټوکړې شول. (۷) مالِک خُدائ ښۀ دے، د تکليف په وخت کښې هغه مضبوطه قلعه ده. او هغه د هغوئ
حفاظت کوی څوک چې په هغۀ باور کوی. (۸) خو هغه به په يو زورَور سېلاب سره د نينوه خاتمه وکړی، هغه به خپل دشمنان
د لحد تيارو ته ورسوی. (۹) هغوئ څوک چې د مالِک خُدائ خِلاف منصوبه جوړوی هغه به يې په يو ګزار سره سراسر برباد
کړی. او د دوېم ګزار ضرورت به ورته نۀ وی. (۱۰) د هغۀ دشمنان به د هغه سړو غونډې چې په ازغو کښې راګېر وی او چې په
خپلو شرابو نشه وی، هغوئ به لکه د اوچو بوسو په شان وسوزی. (۱۱) ستا نه، اے نينوه، څوک راغلو چې د مالِک خُدائ
خلاف منصوبې جوړوی، څوک چې بېکاره مشوره ورکوونکی دی. (۱۲) مالِک خُدائ داسې فرمائی چې، ”اګر کۀ اسوريان
اِتحاديان لری او بېشمېره دی، هغوئ به ورک او تباه شی. اګر کۀ تاسو ما په تکليف کړئ، اے يهوداه، خو زۀ به تاسو نور په
تکليف نۀ کړم. (۱۳) اوس به زۀ د اسوريانو جغ ستاسو د څټ نه اخوا کړم او ستاسو بېړی به وشلوم.“ (۱۴) مالِک خُدائ ستا په
حقله حکم کړے دے، اے نينوه، ”ستا اولاد به نۀ وی چې ستا نوم پرې پاتې شی. زۀ به هغه جوړ شوی تصويرونه او بُتان تباه
کړم کوم چې ستاسو د معبودانو په عبادتخانو کښې دی. زۀ به ستا قبر تيار کړم، ځکه چې تۀ بدچلنه يې.“ (۱۵) په غرونو نظر د
هغه چا پښو ته واچوئ څوک چې ښۀ زېرے راوړی، او د امن و امان پيغام او د خلاصون اعلان کوی. اے يهوداه خپل
اخترونه وکړئ، او خپلې عام منښتې کوئ. بدعمله به نور هيڅکله په تاسو قبضه نۀ کوی، هغوئ به په مکمل توګه تباه شی.

د نينوه تباه کېدل

٢ (۱) اے نينوه، يو حمله کوونکے ستا خلاف راروان دے. د قلعې څوکيداری کوه، د لار څوکيداری کوه، خپل ځان په
حفاظت کړه، خپل ټول قوت استعمال کړه. (۲) اګر کۀ تباه کوونکو هغوئ تباه کړی دی او د هغوئ د انګورو باغونه يې وران
ويجاړ کړی دی خو مالِک خُدائ به د يهوداه شان او شوکت بيا قائم کړی لکه د اِسرائيل د شان او شوکت په شان. (۳) د
فوجيانو ډالونه سرۀ دی، جنګيالو يې سرې جامې اغوستې دی. په جنګی ګاډو لګېدلې اوسپنې ځلېدې په هغه ورځ چې دوئ تيار
وُو، او د دِيار نېزې يې په هوا کښې خوځولې. (۴) جنګی ګاډی د طوفان غوندې په کوڅو کښې تېرېږی، په چوکونو کښې
مخکښې او وروستو ځی راځی. هغوئ لکه د چراغونو په شان پړقيږی، هغوئ لکه د برېښنا په شان په تېزه تېرېږی. (۵) بادشاه
خپلو آفسرانو ته چغې وهی، هغوئ په خپل رفتار کښې په لار تيندک خوری. د ښار دېوال ته په تېزه ورخلاص دی چې ځان ته د
حملې مورچې تيارې کړی. (۶) د سيند دروازې کولاو کړے شوې دی، او محل په راغورزېدو دے. (۷) د هغې مَلِکه بربنده
بوتلے شوه. د دې غلامانې جينکۍ لکه د ګوګوشتکو په شان ژړا کوی او هغوئ خپلې سينې وهی. (۸) نينوه لکه د تالاب په شان
دے او د دې اوبۀ روانې دی. ”ايسار شئ، ايسار شئ“ هغوئ چغې وهی، خو هيڅ څوک شا ته نۀ ګوری. (۹) سپين زر لوټ
کړئ. سرۀ زر لوټ کړئ. د دې د ذخيرې څۀ حد نشته، او د دې د ټولو خزانو دولت ډېر زيات دے. (۱۰) هغه لوټ کړے شوه،
خالی کړے شوه، ورانه ويجاړه شوه. زړونه کمزوری شول، ښنې بېدمه شوې، بدنونه په رېږدو شول، هر مخ زېړ شو. (۱۱) اوس

نينوه هغه د زمرو غار چرته دے، هغه ځائ چرته چې هغوئ خپلو بچو له خوراک ورکولو، چرته چې زمرى او زمرئ، او د دې
بچى بغېر د څۀ وېرې نه ګرځېدل؟ (١٢) زمرى د خپلو بچو دپاره کافى ښکار وکړو او د خپلې زمرئ دپاره د هغۀ ښکار په مرئ
غلے شو، خپل غار يې د ښکار د غوښې نه ډک کړو. (١٣) زۀ ستاسو خِلاف يم، مالِک خُدائ ربُ الافواج فرمائى. زۀ به ستاسو
جنګى ګاډئ وسوزوم، او تُوره به ستاسو ځوانان زمرى ووژنى. زۀ به تاسو ته په زمکه ښکار پرې نۀ ږدم. ستاسو د پېغام
ورکوونکو آوازونه به نور نۀ اورېدلے کېږى.

افسوس په نينوه

٣ (١) افسوس دې وى په وژونکى ښارېې، چې د دروغو او د لوټ شوى مال نه ډکه ده، کله هم د مظلومانو نه خالى شوى نۀ
ده. (٢) د کوړو ټسار ته، د پايو چغار ته، د آسونو ترپار ته، او د جنګى ګاډو درزار ته غوږ ونيسئ. (٣) په آسونو سوارۀ حمله
کوى، پړقېدونکې تُورې او ځلېدونکې نېزې ښکارى. هر طرف ته بےشمېره زخميان، د مړو ډېرى، بےشمېره مړى دى، او خلق په
لاشونو تيندکونه خورى. (۴) ځکه چې نينوه د يوې بےحيا زناکارې په شان ده، چې ناز نخرې کوى، او خپل ښائست لکه د
جادو استعمالوى، چا چې په کنجرتوب سره قومونه خپل غلامان کړى دى او په خپل جادو سره يې خلق راګېر کړى دى. (۵)
زۀ ستا خلاف يم، مالِک خُدائ ربُ الافواج فرمائى. زۀ به ستا لمن ستا په مخ دراوچته کړم. زۀ به قومونو ته تا لغړه کړم او
مُلکونو ته به دې وشرموم. (۶) زۀ به په تا ګند دروغورزوم، زۀ به تا سپکه کړم او تا نه به يو تماشه جوړه کړم. (٧) هغه ټول
څوک چې تا ګورى هغوئ به تا نه وتښتى او وائى به، د نينوه نه کنډر جوړ شوے دے، څوک به د هغې دپاره ماتم کوى؟ څوک
به هم نۀ وى چې تا له تسلى درکړى؟ (٨) آيا تۀ د تيبس نه ښۀ يې، چې د نيل په درياب باندې آباد دے، چې ګېرچاپېره ترې نه
اوبۀ دى؟ درياب د هغې دفاع وه او اوبۀ د هغې دېوالونه. (٩) ايتهوپيا او مِصر د دې لامحدوده زور وو، فوط او ليبيا د دې
اِتحاديان ؤو. (١٠) خو اوس هغه ونيولے شوه او جلاوطنه کړے شوه. د هغې بچى د هرې کوڅې په سر کښې ټوکړې ټوکړې
شُو. د غلامۍ دپاره د هغې په مشرانو پچه واچولے شوه، او د هغې ټول مشران په زنځيرونو وتړلے شُو. (١١) تۀ به هم لکه د
نشيانو نشه شې، تۀ به خپل ځان پټوې او د دشمن نه به پناه غواړې. (١٢) ستا ټولې قلعه ګانې لکه د اينځر د هغه ونو په شان دى
چې وړومبۍ مېوه يې پخه وى، کله چې دا وخوځولے شى، نو اينځر يې د خوړونکى خولۀ کښې راوغورزېږى. (١٣) خپلو فوجيانو
ته وګوره، هغوئ ټول لکه د ښځو په شان کمزورى دى. ستا د مُلک دروازې، ستا دشمنانو ته خلاصې دى. اور د دې اړمونه
سوزولى دى. (١۴) د محاصرې دپاره اوبۀ ډکې کړه، او خپلې مورچې مضبوطې کړه. ختۀ جوړه کړه، په پښو يې نرمه کړه، د
خښتو د جوړولو دپاره يې تياره کړه. (١۵) خو اور به تا وسوزوى، تُوره به دې په مينځ دوه کړى. دشمن به دې لکه د قحطۍ د
مُولخانو په شان وخورى. تر دې کۀ تاسو د قحطۍ مُولخانو په شان ډېر هم شئ خو د تښتېدلو لار به مو نۀ وى. (١۶) تا د خپلو
سوداګرو شمېر زيات کړے دے تر دې چې د هغوئ شمېر د آسمان د ستورو نه هم زيات دے، خو لکه د مُولخانو هغوئ زمکه
صفا کړى او بيا والوځى او لاړ شى. (١٧) ستا محافظان د قحطۍ د مُولخانو په شان دى، او ستا آفسران د قحطۍ د مُولخانو د
لښکر په شان دى چې په ژمى کښې په دېوالونو کښېنى. خو کله چې نمر راښکاره شى نو دوئ والوځى او لاړ شى، او چا ته نۀ
معلومېږى چې چرته ځى. (١٨) اے د اسوريى بادشاه، ستا د قوم شپونکى اودۀ دى، ستا مشران د آرام دپاره پراتۀ دى. ستا خلق
په غرونو خوارۀ وارۀ شوى دى او څوک نشته چې دوئ رايوځائ کړى. (١٩) ستا زخم هيڅ يو څيز هم نۀ روغوى، ستا زخم
وژونکے دے. هر څوک چې ستا په حقله ستا په راغورزېدو خبر شى هغه لاسونه پړقوى، ځکه داسې څوک نشته چې ستا د نۀ
ختمېدونکى ظلم نه خلاص شوى وى.

pashtobibles.org © يوسفزى ٢٠١٩